

هفته مقدس

هفته قبل از عید قیام میباشد. با ورود عیسی مسیح به اورشلیم و فریاد شاد آور مردم، هوشیعیان (خدا را سپاس باد)، شروع شده و با خبر خوش و مژده زنان به شاگردان، عیسی از مردگان قیام کرد، به اوج خود میرسد. در سه روز آخر این هفته، کلیسا سه وقایع بسیار مهم زندگی عیسی را به ما اعلام کرده آنها را جشن میگیرد.

* یکشنبه نخل، ورود عیسی مسیح به اورشلیم

عیسی به شهر اورشلیم وارد میشود و مردم بسیاری با داشتن شاخه های نخل در دست و فریاد هوشیعیان به استقبال او میروند. اورشلیم، شهر مقدس این روز به خاطر آمدن "پسر میزند" خجسته باد آنکه بنام پس از چند روز فریاد "مصلوبش خواهد شد! آری همانطور که خویش آمد، ولی قوم خودش او را او را پذیرفتند این حق را داد تا (۱۱-۱۲). عیسی، "بره خدا" به اورشلیم، را به عنوان "بره" در راه همه "تشنگان خود را" با رستاخیزش سیراب خواهد نمود و به آنها حیات جاودان را خواهد بخشید!

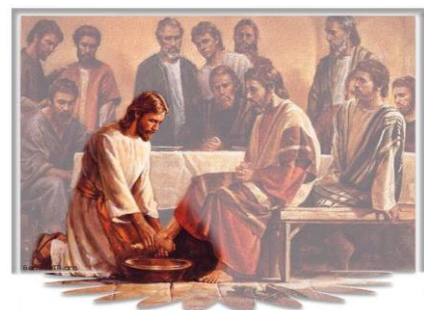

* پنجشنبه مقدس

در این روز کلیسا دو عمل عیسی مسیح را به ما یادآوری مینماید: پای شونی شاگردان توسط عیسی - پاره کردن نان و تقدیم شراب به نشانه قربانی زندگی خود در راه تمام انسانها. این دو عمل، هر دو نشانه یک حقیقت و معنا میباشند و آنها را میتوان با یک کلمه خلاصه نمود: محبت!

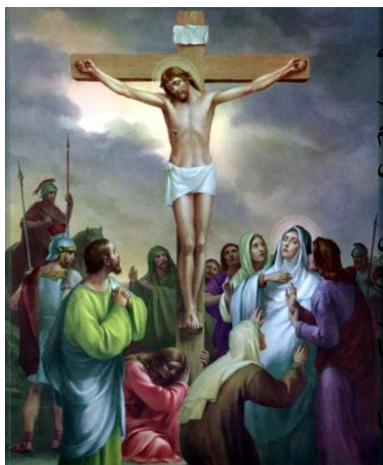
عمل پای شونی، وظیفه خادمین نسبت به سرورانشان در هنگام ورود به خانه ای بود. عیسی لباس خود را در آورده، یعنی الوهیت خود را کنار گذاشته، و مانند خادمی با شستن پاهای شاگردانش میبردازد. بدین صورت به آنها قبل از ابراز سخنی با کرده خود نشان میدهد که پیروان واقعی چگونه باید زندگی کنند (یوحنا ۱۳، ۱-۱۵).

پس از این نشانه عشق و محبت و فروتنی، عیسی با شاگردانش به "یادبود" عید فصح بر سر سفره نشسته و در طی شام نان را به دست گرفته پاره نموده، جام شراب را به شاگردان خود میدهد. با پاره کردن نان و دادن شراب عیسی آنچه را که به سرش خواهد آمد به شاگردانش اعلام مینماید. عیسی بره خدا، خود را به عنوان قربانی دریده و پاره

شده در راه همه انسانها به خدای پدر تقدیم مینماید و با گفتن "بگیرید و همه شما از این بخورید، و بگیرید و همه شما از این بنوشید" به کسانی که به او ایمان می آورند فرصت این را میدهد تا در سر خوان او نشسته، در زندگی که او به آنها میدهد شریک شده و آنها نیز به نوبه خود جان خود را در راه دیگران داده، محبت الهی را به همه بشارت دهند (متی ۲۶، ۲۶-۲۹).

* جمعه مقدس

در این روز کلیسا درد و رنج و اضطراب مسیح، و مرگ او را بر روی صلیب به خاطر می‌آورد. در رساله به عبرانیان چنین می‌خوانیم: "تو خواهان قربانی و هدیه نبودی. اما برای من بدنی فراهم کردی تا همچون قربانی فدا شود. پس گفتیم ای خداوند من حاضر. من آمده‌ام تا اراده تو را به انجام برسانم." (عبرانیان ۱۰، ۵، ۷)

هدف نزول کلمه خدا و بدن گرفتارش، هدف نزول و زانو زدنش در برابر شاگردان و شستن پاهای آنها را اینک در برافرازی او بر روی صلیب و قربانی شدنش در راه تمام انسانها درک مینمائیم. عیسی به شاگردانش گفته بود: "اگر دانه گندم در خاک نیفتد و نمیرد، تنها میماندا. اما اگر بمیرد بار بسیاری خواهد آورد" (یوحنا ۲۰، ۲۴).

مسیح در روز قیامت به شاگردان خود در راه عمواس بودند چنین می‌گوید: "آیا مسیح نمی‌بایست تمام این مصائب و زحمات را متحمل میشد؟" (لوقا ۲۴، ۲۶)

مرگ و دفن این "دانه گندم الهی" باعث جوانه زدن حیات تازه ای میشود. حیاتی که هستی تازه ای را بوجود آورده، حیاتی که بر مرگ غلبه کرده. این حیات به کسانی داده خواهد شد که قلب خود را به او سپرده تا در آن دنیا بیاید، به کسانی داده خواهد شد که به سخنان او گوش داده بر طبق آن زیست نمایند، به کسانی داده خواهد شد که دوان دوان به جستجوی او رفته و هنگامیکه او را می‌یابند او را برای خود نگه نداشته، پنهان ننموده بلکه به دیگران نیز اعلام مینمایند. فقط اشخاصیکه در جمعه مقدس در زیر آن صلیب صبر کرده تا "بره" آنها را با خون خود شسته، پاک سازد امکان شرکت در این حیات را بدست خواهند آورد. یعنی همانطور که پولس رسول میفرماید: "اگر در مسیح مرده ایم، در او دوباره زنده خواهیم گشت" (رومیان ۷، ۶).

* شنبه مقدس، شب زنده داری و بامداد روزی نو (یکشنبه عید قیام)

این روز، روز ماتم و عذاداری نیست. در این روز شخص مسیحی با ایمانی همانند ایمان مریم مادر عیسی و عشقی همانند عشق مریم مجدلیه در سکوت به گفتار و آنچه که عیسی انجام داده تعمق نموده در انتظار ملاقات با او می‌زیستند.

در اختتام این روز، در تاریکی شب، کلیسا آتشی نو آفرخته و شمع عید قیام را از آن آتش روشن کرده و با فریاد "این است، مسیح نور جهان" دنیای پر از بدی و گناه را که سنبلیش شب تاریک میباشد با نور مسیح منور مینماید. ایمانداران با روشن کردن شمع های خود از شمع عید قیام و پیروی از شمع عید قیام با عیسی نور جهان همکاری کرده تا مژده رستاخیز عیسی مسیح را که نشانه محبت و عشق خدا نسبت به هر یک از ما میباشد اعلام نمایند.

کلام خدا در طی این شب "داستان و تاریخ نجات" را برایمان تعریف کرده دلیل آمدن نجات دهنده و قربانی کردن بره خدا را برایمان آشکار مینماید. آنجیل به ما، مژده رستاخیز و قیام مسیح و پیروزی او را بر

مرگ و سلطنت شیطان اعلام نموده به قلبهایمان امید و شادی میبخشد.

در این شب مقدس، پس از برکت آب، کلیسا حق جوینان که در مدت طولانی خود را برای تعمید آماده نموده اند تعمید گرفته و جماعت ایمانداران برای بدنیا آمدن فرزندان تازه اش خداوند را حمد گفته برای آنها دعا میکند. سپس در ادامه مراسم، کلیسا نان و شراب را به خداوند تقدیم کرده و در انتهای مراسم همه ایمانداران از تن و خون مسیح تغذیه مینمایند.

در این هنگام، با سپیده دم یک روز جدید، کلیسا با شادی اعلام میکند که "خداوند واقعاً از مرگ رستاخیز کرده" (لوقا ۲۴، ۳۴) و با گفتن "هلولویا" از فرزندان دعوت میکند تا شاهدان این مژده الهی گشته او را به همه شهادت دهند.